

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 362

гр. Пловдив, 13.12.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в закрито заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Деница Ц. Стойнова

като разгледа докладваното от Васил Ст. Гатов Въззивно частно наказателно дело № 20215000600609 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава двадесет и втора НПК.

С протестираното определение съдът е прекратил съдебното производство и върнал делото на Окръжна прокуратура Пловдив за отстраняването на допуснатите процесуални нарушения.

Недоволен от така постановеният съдебен акт останал прокурорът и на основание чл.249, ал.3 НПК го протестираше. В протеста релевираше съображения за неправилност на изводите на съда, свързани с въпросите по чл.248 НПК и предложил определението да бъде отменено и делото върнато на първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Постъпила е и жалба от адв. Д. З. – пълномощник на С.А. С., с която атакува отказа на съда доверителката му да бъде допусната до участие в процеса като частен обвинител.

Апелативният съд, като съобрази възраженията в протеста и в жалбата, провери изцяло обосноваността и законосъобразността на обжалваното определение и за да се произнесе взе предвид следното:

Протестът и жалбата са подадени в срок, от активнолегитимирани

страни и са процесуално допустими.

Разгледан по същество протестът е неоснователен.

В разпоредителното заседание, проведено на 18.11.2021г. съдът е установил допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, попадащо в обхвата на разпоредбата на чл.248, ал.1, т.3 НПК. Според съда в обстоятелствената част на обвинителния акт липсва каквато и да било конкретика относно времето и мястото на извършване на отделните изпълнителни деяния, осъществяващи състава на продължаваното престъпление. Такъв дефицит на конкретни факти съдът е установил и в постановлението за привличане като обвиняем на дееца. Отделно от това съдът е намерил и друг порок в обвинителния акт, свързан с непосочване на мястото на извършване на престъплението по чл.157 НК.

Изводите на съда са правилни и намират опора в делото.

Няма спор, че делото не се отличава с особена фактическа или правна сложност и разследването не е изисквало значителни усилия за доказване на инкриминираната дейтелност на подсъдимия, но това е следвало да стане при стриктно спазване на процесуалните правила, гарантиращи правото му на защита и не за сметка на процесуалната прецизност.

Ноторно в правната доктрина и съдебната практика е, че в обстоятелствената част на обвинителния акт трябва да бъдат посочени ясно, точно и разбираемо всички факти, определящи престъпния характер на деянието, в което е обвинен дееца, както и правната му квалификация. Само така рамките на процеса на доказване са очертани законосъобразно.

Непосочването на правнорелевантната фактология в обвинителния акт във всички случаи води до нарушаване правото на защита на обвиняемия, респ. подсъдимия, защото същият е поставен в невъзможност да разбере на базата на какви факти е обвинен, срещу какви факти да се брани и как да организира защитата си.

Продължаваното престъпление включва в себе си две или повече отделни изпълнителни деяния, които поради своята еднородност и другите, подробно посочени в разпоредбата на чл.26 НК характеристики оформят един престъпен състав. Това налага всяко едно от изпълнителните деяния да бъде добре фактически очертано откъм време, място и начин на осъществяването му, за да може обвиняемият, респ. подсъдимият да разбере фактите, в които е

обвинен и на базата на които му се следва претендираната с обвинителния акт наказателна отговорност, което пък от своя страна му позволява в пълна степен да организира своевременно и адекватно защитата си.

В тази връзка следва да се отбележи, че законодателят е извел точното посочване на значимите за решаване на отговорността обстоятелства в описателната част на обвинителния акт като абсолютно изискване за процесуалната му издържаност. Липсата на факти, които сочат на претендираната от прокурора престъпна дейтелност не позволява на съда да провери каква точно е била волята му, а от друга страна нарушава процесуалните права на обвиняемия.

Ето защо възраженията на прокурора, намерили израз в протеста му не могат да бъдат споделени и съответно уважени.

Въззивната инстанция споделя изцяло констатациите на съда по делото и намира правните му изводи за точни, обосновани и законосъобразни. Основно задължение на съда в хода на разпоредителното заседание е при констатиране на отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, да прекрати съдебното производство и да върне делото на прокурора за отстраняването на тези пороци. Така е и сторил първоинстанционния съд по делото. Описаните в обстоятелствената част на протестираното определение нарушения са налични. Правилно са констатирани и обосновано съдебното производство е прекратено и делото върнато на прокурора.

Отпочване на съдебно производство при наличие на такива съществени процедурни пороци не би позволило същото да завърши със законосъобразен и обоснован съдебен акт, който да породи желаните от закона правни последици.

Всичко посочено по-горе диктува изводът, че протестираното определение е обосновано и законосъобразно и следва да бъде потвърдено, а подаденият срещу него протест оставен без уважение.

Настоящият състав намира за необходимо да обърне внимание на изготвеният протеста прокурор, че е недопустимо несъгласието с констатациите на съда да се отнася единствено и персонално към председателя на съдебния състав. Протестираното определение е съдебен акт, постановен от съдебен състав, формиран по реда на чл.28, ал.1, т.2 НПК и състоящ се от един съдия и двама съдебни заседатели. Ноторно е, че

съдебните заседатели като представители на обществеността в наказателния процес имат еднакви права със съдиите. Тогава, когато съдебния акт е постановен единодушно от всички членове на състава и никой от тях не е на особено мнение е не само недопустимо, но и некоректно персоналното критикуване на когото и да било от неговите членове, защото решението е взето колективно и изразява колективната, а не личната воля на който да било от членовете.

Процесуалния изход на делото не налага произнасянето по жалбата на пълномощника на Силвия Симеонова срещу отказа на съда да бъде конституирана като частен обвинител. Този въпрос следва да бъде решен в хода на разпоредително заседание при евентуално внасяне на делото от прокурора след отстраняването на описаните в атакуваното определение процедурни пороци.

С оглед гореизложеното Апелативният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 1020/18.11.2021г. по нохд № 2177/21г. на Окръжен съд Пловдив.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____